

ENGEL-SİZSİNİZ

Elimde buruşmuş bir kağıt, uzun zamandır isteyip ama bir türlü gidemediğim bir öğrencimin iş yeri adresini, birkaç ay önce görüştüğüm bir arkadaşından almıştım. Şimdi bilmediğim bir şehirde hiç gitmediğim bir yer arıyorum. Umarım hala buradadır ve onu görebilirim.

- Afedersiniz birini arıyorum yardımcı olabilir misiniz acaba? Arkadaşım burada çalışıyormuş fakat ilk defa geldiğim için buraları bilmiyorum.

--İsmi neydi arkadaşınızın?

-Engin... Engin Çalışkan hani şey olan...

Ha bizim Engin Beyi arıyorsunuz siz. Doğru geldiniz şuradaki merdivenlerden ikinci kata çıkınca ilk soldaki kapı. Kapısı açıktır zaten.

-Peki teşekkür ederim kolay gelsin.

--Sağ olun.

Doğru gelmişim içimdeki duygular karmakarışık kızgın mıdır bana değil midir. Ondan önemlisi acaba tanır mı beni. Soldaki ilk kapı demişti burası olmalı.

-Engin...

Hemen ayağa kalktı sanki araya onca zaman girmemiş gibi elimi tuttu. Az çok anlayabileceğim tarzda elleriyle anlattı. Uzun boylu konuşacağımız belliydi. Kalem kağıt çıkardım sizin yazmanıza gerek yok dedi bana bakarak konuşursanız ağzınızı okuyabilirim.

- Pe ki öy le i se. Se ni bu ra da... cümlemi henüz tamamlamamıştım hecelemememi söyledi. Ona bakarak konuştuğum sürece sorun yoktu yani. Ben konuşuyordum o yazıyordu.

Merdivenleri çıkarken senin eski daha doğrusu en son halini hatırladım. Açıkçası çok şaşırdım benim tanıdığım Engin böyle değildi, belki küçük olmanın verdiği bir utangaçlık, çekingenlik belki de içinde bulunduğu durum itibarıyla sessiz bir çocuktun, pek kimseyle konuşmazdın. Yani o günden sonrasını kast ediyorum. Benimle bile konuşmamıştın. Zor günler geçirmiş olmalısın. Ama şu an oldukça iyi bir yerde gördüm seni. Mutlu oldum. Araya uzun zamanlar girdiği için neler yaşadın bilemiyorum. Senden dinlemek güzel olur. Eğer yazmaktan yorulmayacaksan. Küçükken öyleydi ya yazsam mı yazmasam mı diye düşünür haldeydin sanki. Normal yazıdan çok daha yavaş yazıyordun. Kendi içine kapanmıştın. Kim bilir o küçük başınla neler neler düşündün o zamanlar keşke yanında olabilseydim ve yardım edebilseydim belki daha az acı çekmiş olurdu. İnsanların arasına karışman çok daha kolay olurdu belki.

Kağıda yazdıkları şu cümlelerle başladı. Evet, Hocam önceleri yazmayı sevmiyordum. Ve çok zahmetli geliyordu bana yazı yazmak Ama şimdi seviyorum. Yazım benim hem ağzım dilim bazen de kulağım oluyor. Hem yazmayı ne yapayım hocam. Büyüdüm artık. Eskisi gibi değilim, eskiye inat hem çok okuyorum hem çok yazıyorum.

Babam çok okuyan bir insandı. Bundan dolayı birçok kitabı vardı. Başladığı bir kitabı ne zaman bitirip bir başkasına geçtiğini anlayamazdınız. Hiç boş vakti olmazdı ama çok okurdu. Zaten o boş vakitlerimde kitap okurum cümlesine inatla kitap okuyabilmek için kendine vakit oluştururdu. Okurken kendinden geçer çoğu zaman seslendiğimizi dahi duymazdı. Bense böyle okuma aşkı olan bir babam olduğu halde hiç haz etmezdim okumaktan. Evet birçok kitaba başladım birinden sıkıldığımda ötekine ondan sıkıldığımda bir diğerine başlardım. Tamamını bitirdiğim kitap sayısı oldukça az. Koşup oynamak, muzırlık yapmak dururken okumak bana göre değildi. Her gün yaptığım gibi o günde okul çıkışı koşa koşa eve gelip çantamı bıraktığım gibi dışarı atmıştım kendimi. Çocukluk işte sanki oyun bir yere kaçıyor. Ben kaçtığımı sandığım oyunumun peşinden olanca hızımla koşarken, hiçbir güç beni durduramaz derken yakaladı o ses. En son duyduğum ses işte arabanın can alıcı fren sesi. Canımı değil ama yine benden bir şeyler almıştı. O kazadan sonra hayata küsmüşüm . Konuşmamışım kimseyle. Öyle anlatırlar hep konu açılınca. Odamdaki bir kutu arabamı uzun müddet karşıdan seyretmişim. Oynamayı bırakın dokunmamışım dahi. Dışarı çıkmaz olmuşum hocam. Okuma yazmayı yeni öğreniyordum. Sonraları duyamayınca, yavaş yavaş

yazmayla da anlatamayınca derdimi kaldım tek başıma. O zamanlar tıp ve eğitim böyle güzel yerlerde değildi. İnsanlar bilinçsizdi. Doktorlar duyamaz deyince okuldan da aldılar beni. Yarım yamalak öğrendiklerimle kalakaldım öylece. Okul için dışarı da çıkmayınca ne oyun oynamaya çağırın ne de şakalaşın oldu. Unutmuşum gibi bildiğim her şeyi. Kaza sadece duyup konuşmamı değil tanıdıklarımı bildiklerimi de götürmüştü sanki. Yarım bir insan gibi bakar oldu herkes. Anlatsalardı anlayacaktım ama kimse bir şey anlatmadı hocam. Ben de yeni arkadaşlar edindim kendime. Hem de yanımdan bir an olsun ayrılmayan. Kitaplarım, defterim ve kalemim. Birbirimizden hiç ayrılmadık. Kitaplarım duyamadığımı bildiği halde her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattı bana. Kalemim defterime her şeyi yazdı. Kızgınlıklarımı, küskünlüklerimi ve az da olsa sevinç ve mutluluklarımı. Ne onlar ne ben hiç bırakmadık birbirimizi. Sessizliğim git gide büyüdü. Onunla birlikte bende büyüdüm. Yaşıtlarım okullarını bitirip iş sahibi olma hayalleri kuruyorlardı. Ben ise evde okumadığım kitap var mı diye bakıyordum. O kadar kitap içinden okumadığım kalmamıştı. Baştan sona önsözü de dahil bütün kitaplar. Şiir kitapları, hikaye kitapları, en zevkli polisiye romanları ve en sıkıcı gelen sosyolojik kitaplar hepsini okumuştum. Bir işim olmadı çalışabileceğim. Baba eline baktım bakmak zorunda kaldım. Çalışmamak çok zormuş. Duyamayınca kim kime iş verirdi ki hocam. Babam sabah evden çıkar gün bitmeden evde olurdu. Ardından ablam ve kardeşim gelirdi. Yemeğe oturulurdu. Hafta içleri hep böyle geçerdi. Sofrada gün içinde neler yaşadılar onları konuşurlar, bazen gülüşürlerdi. Anlardım hareketlerinden. Bende bütün günün sessizliğiyle susar içten içe okuduğum hikayelerdeki kahramanlarla dertleşirdim. Sadece onlar dinliyordu hocam o zamanlar beni. Derken hafta sonu gelirdi. Bütün aile evde ama herkes kendi derdinde. Ablam ve kardeşim derslerine çalışırlardı. Babam bir haftanın biriken gazetelerini okur annemde örgüsünü örerdi. Akşamları ya komşuya akrabaya gidilir ya da onlar bize gelirdi. Götürmezlerdi hocam beni. En samimi olduğum arkadaşımın evine giderken dahi götürmemişlerdi. Babam o anlamaz artık demiş bir seferinde. Kardeşim söyledi. Anlamaz mıyım hocam. Ben babamın benden utandığını anladım. O anlamaz diyerek evde bırakmalarını anladım. Onu anlamaz mıyım, anladım hocam zamanla her şeyi anladım. Herkes gider ben kalırdım. Evin sessizliği yetmiyormuş gibi dışarı çıkar bir de gecenin sessizliğini dinlerdim. İçten içe ayla konuşur, gölgelerle selamlaşırđım. Selam sadece sözle olmazmış hocam. Gönlümde mehtabı, gözümle kaldırımları selamladım ben çok gece. Duyamıyorum ya korktular hocam elimden tutup hadi demediler. Yazarak anlatmaya çalıştığım dert ve sıkıntılarımı okumaya üşendiler hocam. İki odalı evimizin içinde kaybettiler beni. Utandılar, saklandılar benden. Birini görmesinden utandılar da beni kaybedişlerine hiç utanmadılar. Sessizliğimle yıllar geçti utanmalar geçmedi. Çok okudum. Kime kızsam okudum ve kime sinirlensem defterime anlattım. Yazıp okuduklarımla bilgilerimde birikti. Sadece öğrenmek yetmiyor ama öğretmek de lazım. Gecenin suskunluğuyla sessizliğimi paylaşmak için dışarı çıktığım bir gece arkasından gelen arabaya aldırış etmeksizin yürüyen bir çocuk gördüm. Aracın git gide yaklaşıyor olmasına rağmen o hiç kenara çekilme girişiminde bulunmadı. Son anda yetişip çektim kenara. Meğer o da ben gibiymiş duyamıyormuş. O zaman bir şeyler oluştu fısıltılar dönen aklımda. Beni kimse anlamadı. Ama ben o çocuğu anladım. Anladiysam gözlerinden her şeyi o da beni anlayabilirdi. Kısa bir eğitimden sonra şimdi buradayım işte. Okudum, yazdım, öğrendim. Ve şimdi de öğretiyorum. Engelleri aşmayı öğretiyorum. Benim engelim duyamamak değilmiş hocam. Ailemmiş, çevremiş. Benden utanıp kaçanlarmış. Bu engeli aşınca anladım. Hangi engele takılıp kaldığımı. Bazen başımıza gelen olumsuz olaylardan olumlu sonuçlar çıkarmakta oldukça zorlanıyoruz. Çoğu zaman yaşamadan öğrenemiyoruz. Gecenin en karanlık olduğu anın güneşin doğmaya en yakın an olduğunu bilemiyoruz. Engelliyiz diye bir köşeye atılıp günde güne tükenişimiz izleniyor. Ama ben engelikle engelimini aştım. Kitap okumanın ne faydalı olduğunu, babamın o kadar çok kitabı nasıl severek okuduğunu anladım. Şimdilerde benimde çok vaktim olmuyor okumaya. Ama sadece kitap okumak için nelerden fedakarlık edilir bunu

öğrendim. Okumayı sevmeyen bir çocuktum. Suskunluğum ve azmim beni engin bir kütüphane yaptı. Sıra bu kütüphanedeki bilgileri vermeye geldi. İşte şimdi başka aileler de başka enginlerin o engin düşüncelerini, yeteneklerini engellemesin diye buradayım. Karşınızdayım hocam. Ve tüm engelleri aşmaya hazırım.

ÖZGEÇMİŞ

1992'de Karadeniz Ereğli'de doğdu. İlk tahsiline Isparta'nın Şarkikaraağaç ilçesinde başladı. Afyon Sandıklı'da ilköğretimini tamamladı. Orta öğretimini Denizli de tamamlayan yazar halen Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünde tahsiline devam etmektedir.

Adı: Fatma Ruveyde
Soyadı: DENİZ

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.